

čených. Neboť ze zákonného předpokladu, že působení pachatelovo zůstalo bez výsledku, plyne, že zevními událostmi nemusí, přesněji nesmí býti naplněna skutková podstata zločinu, k němuž bylo sváděno, ve veškerých známkách, zákonem pro tento zločin stanovených. Trestnosti svádění k zločinu podle Šu 9 není tudíž na závalu, že událostmi, k nimž po případě následkem svodů došlo, není opodstatněna některá zákonná známka dotčeného zločinu, ba dle toho, co uvedeno, není jí na závalu ani, že vůbec nedošlo k uskutečnění žádné ze skutkových známek dotčeného zločinu. Proto nezáleží na tom, že nebylo docíleno — Šem 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n. předpokládané — dorozumění s padělatelem peněz neb osobou jinak na padělání peněz zúčastněnou, ani na tom, že se stěžovatelka přímo nepokoušela — rozuměj ovšem jinak než působením na Františka L-e — o takové dorozumění. Rozhodným jest jen, zdali stěžovatelka sváděla — třeba naprosto bezvýsledně — L-e k zločinu podle Šu 1 zmíněného zákona, t. j. zdali skutkovou podstatu tohoto zločinu naplnily skutkové okolnosti, ke kterým poukazovala stěžovatelka, vyzývajíc a svádějíc L-a, by je uskutečnil. Že tomu tak bylo, vyplývá ze zjištění napadeného rozsudku, že stěžovatelka vyzvala L-e k opatření padělaných peněz, tehdy v cizině vyráběných, a že výzva směřovala k tomu účelu, by se L. dozozuměl s padělateli, opatřil padělané peníze a dodal je stěžovateli.

#### Čís. 1921.

**Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).**

**I když vyvolaný film nebyl rozšiřován, spadá zhotovení snímku a objednání vyvolání filmu zkarikovaného poprsí presidentova pod ustanovení Šu 8 tr. zák. a Šu 11 zákona.**

(Rozh. ze dne 11. března 1925, Zm I 699/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. září 1924, pokud jím byli obžalovaní podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin podle Šu 11 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n. a Vsevolod K. mimo to i pro přestupek podle Šu 20 čís. 2 zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### Důvody:

Proti sprostěni obžalovaných z obžaloby pro přečin podle Šu 11 čís. 2 zák. na ochranu republiky uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný S. pořídil za spolupůsobení obžalovaného Vsevoloda K-ova filmový snímek, na němž lze viděti v pozadí (pokoje Grandhotelu v H.) poprsí presidenta Masaryka, přioděné občanským kabátem s kloboukem do týla pošitým, dále že též obžalovaný S. za spolupůsobení obžalovaného

A-a pořídil snímek a obžalovaný A. za spolupůsobení S-a další snímek, na nichž vždy jeden z obou posléz jmenovaných obžalovaných (jednou A., podruhé S.) sedí na pohovce u stolu pokoje Grandhotelu uprostřed mezi poprsími presidentů Masaryka a Wilsona, přioděných rovněž civilními kabáty a s klobouky do týla pošinutými, takže celek činí dojem rozjařené stolové společnosti. Dále má první soud za prokázáno, že obžalovaný A. (sám) obstaral vyvolání snímků u fotografa K-e, a že asi za 2 hodiny potom přišli ke K-ovi všichni tři obžalovaní a ptali se, zdali se film a jeho vyvolání podařilo, S. objednal po dvou kopiích každého snímku, žádaje fotografa, by dal vždy 2 snímky (jichž bylo celkem 6 — z nichž 3 nezávadné) na jednu pohlednici, že K. film skutečně vyvolal, zhotovil však pouze 2 kopie, jež odevzdal četnictvu, učiniv zároveň o celé věci oznámení. Nalézací soud neshledal ve vyličeném jednání obžalovaných přečin podle §u 11 čis. 2 zák. na ochranu republiky, na kterýž bylo žalováno (veřejné uvádění presidenta republiky ve veřejný posměch) s odůvodněním, že čin nebyl spáchán veřejně, poněvadž prý zhotovené fotografie nebyly rozšiřovány, a vyrobený film nebyl způsobitým k rozšíření, poněvadž nebyl nikomu vydán (mimo 2 kopie četnictvu).

Právem namítá zmateční stížnost, že rozsudek neuvážil, že, i když vyvolaný film nebyl rozšiřován a čin tudíž nebyl dokonán, obžalovaní svou činností (zhotovivše snímky a objednavše vyvolání filmu) předsevzali jako spolupachatelé činnost, vedoucí ke skutečnému vykonání činu, totiž veřejnému uvedení presidenta republiky ve veřejný posměch; neboť, jakmile byl film vyvolán, byla tu objektivní možnost, aby byl rozšiřován před větším počtem lidí ať již promítnutím před shromážděním nebo zástupcem, jak to povaha a účel filmu sebou přináší, nebo rozšiřováním kopií fotografií nebo konečně reprodukcí jich v tiskopisech. Všecky tyto možnosti rozšiřování byly dány, jakmile tu byl vyvolaný film, který právě obžalovaní pro sebe objednali. Že nedošlo ke skutečnému rozšiřování, ať tím ať oním způsobem, nestalo se z vůle pachatelů, nýbrž nahodile a okolností na jejich vůli nezávislou, zakročením četnictva. V tom právě spočívá objektivní skutková podstata nedokonaného přečinu podle §u 11 čis. 2 zákona a nezáleží na tom, přiblížili-li se obžalovaní svým činěním ke konečnému cíli více, či méně. První soud, neshledav v jednání obžalovaných žádného trestného činu, posoudil věc právně mylně, a zavinil tak zmatečnost rozsudku podle čis. 9 a) §u 281 tr. ř. Pro nedostatek výroku o subjektivní vině nelze však rozhodnouti ve věci samé a jest odůvodněno rozsudek v této části zrušiti.

Kdyby nalézací soud po novém projednání věci snad nedospěl k přesvědčení o objektivní vině obžalovaných ve směru přečinu podle §u 11 čis. 2, bylo by jeho povinností, by uvážil, zda nespočívá v jejich jednání aspoň skutková podstata dokonáného přestupku podle čis. 1 §u 11 zákona, t. j. zda neuváděli ve veřejný posměch presidenta republiky před dvěma nebo více lidmi. V tom směru rozsudek sice zjišťuje, že v Grandhotelu o celé věci nikdo z hostů ani z personálu neměl tušení, nevyslovil se však o tom, zda nedozvěděli se o ní mimo fotografa jeho personál, po případě osoby, atelier navštěvující, a zda měli v úmyslu obžalování, by se tak stalo, nebo věděli-li, že se tak stane.